NU DE HER

Als de blaren van de boomen gaan . . .

De wind waait langs de heide,
Waar 't korte daglicht vliedt,
En donkre wolken glijden
Langs 't zilvergrauw verschiet.

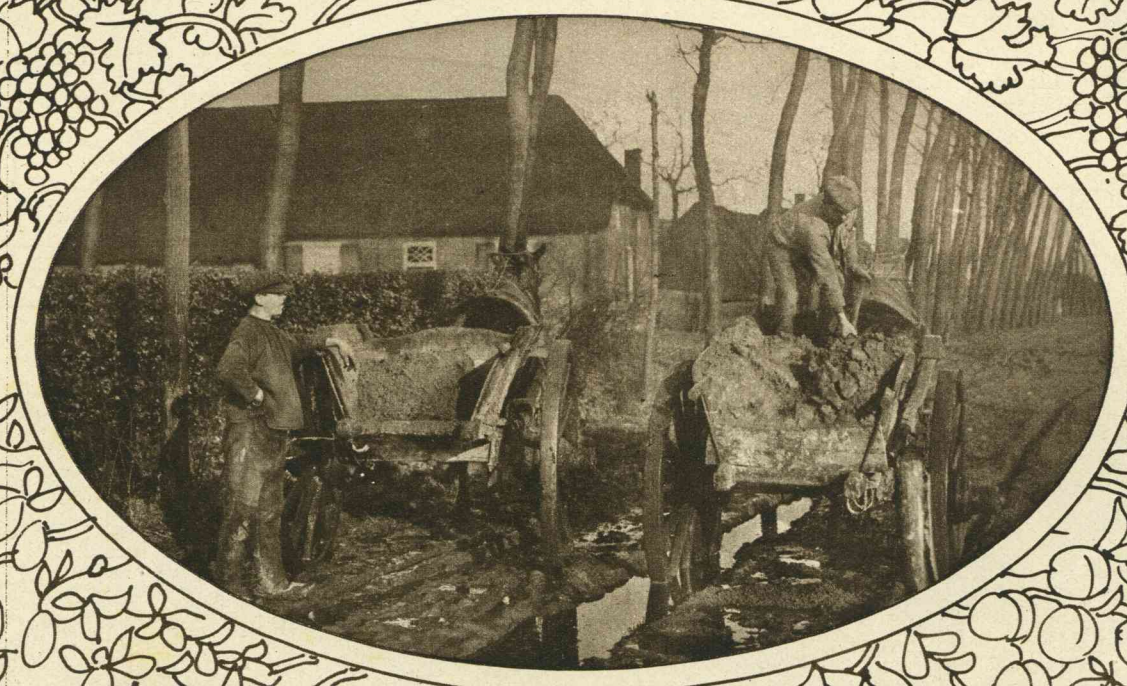
Op verre molen
De wieken loo
Er zwermen bont
Om 't kronkele

Een tapijt van gouden blaren dekt den grond . . .

Grauw zijn de luchten en

Een kille, grijze somberheid hangt over wegen en velden.

Geen koeltjes kreuken het loof der beuken,
De lucht is stil;
't Zacht blauw der kolken, gedrenkt met wolken,
Kent drift noch gril.

Ontelbre reuken uit eik- en beuken-
En berkenblad,
Vermengd met dampen uit akkerkampen,
Omzweven 't pad.

De voet gevaren door dorre blaren
Jaagt ritslend ze op,
En kwetst door 't treden den afgegleden
Dauw-flonkerdrop.